

BRÁTÁN ERZSÉBET

A Jégcsapötündér könnyei

A Jégcsaptündér könnyei

Brátán Erzsébet

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

Az öreg

Hol volt, hol nem volt, a világnak egy nagyon távoli sarkában volt egyszer egy kis település, ahol egyszerű népek éltek. Jól működött minden, akár egy nagycsaládban, mindenki végezte a dolgát, segítettek, ahol tudtak. Az idő haladásával azonban egyre inkább eltávolodtak egymástól, elkezdtek gyűjtögetni és a megszerzett javaikat félteni, amellet mindenkinék megvolt a maga gondja-baja, amivel nem akarta zavarni a másikat. Eluralkodott a kapzsiság, féltve őrizték a magántulajdont, minden és mindenki gyanús lett. Ha megtudtak valamit, nem adták tovább, titkaikat nem árulták el, nehogy mások is boldoguljanak. Árgus szemekkel lesték a többieket, attól tartva, hogy pusztán azért beszélgetnek velük, hogy kifosszák őket, vagy kipuhatolják féltve őrzött rejtélyeiket. Nem maradtak el a rosszindulatú pletykák, sőt az áskálódások sem. Kerítést húztak a telkek köré, az ajtókat zárva tartották és az ablakokra is rácsok kerültek. Az idegeneket kinézték, nem látták szívesen, legszívesebben a falut is körbezárták volna. Már nem éltek királyok, a nép is egyenlőnek számított, mégsem voltak túlságosan boldogok, mert nem hittek a mesékben, a csodákban, a szépben, a jóban, a szeretetben, inkább elmerültek saját problémáikban, s egyfolytában a szenvedéseket hangoztatták. Úton, útfélen panaszkodtak, s csodálkoztak, ha nem jutottak előrébb. Bárki megkérdezte, hogy vannak, válaszként egy egész siralomáradat zúdult a nyakába, így aztán többé inkább nem

is kérdezgettek. Épp köszöntek és mentek tovább. Elidegenedtek, nem törődtek másokkal. Ebben a környezetben éltek mindennapjaikat és várták a csodát, hátha történik valami, hátha egyszer majd jön valaki és megváltja őket...

Hajdanában, danában azonban még ezen a településen is különös dolognak jutottak tudomására. Egy zord téli napon ugyanis arra járt egy vándor, akit senki sem akart beengedni, mert vadidegen volt és féltek, hogy kirabolja őket.

- Szép napot jó emberek, szegény öreg vándor vagyok, rám tört ez az ítéletidő, kaphatnék szállást és egy adag meleg ételt? - kérdezgette.

A válaszokon azonban alaposan ledöbbsent. Hiszen hallotta már a híret ennek a falunak, mégsem akarta elhinni, hogy ennyire kapzsi, gonosz és zsugori emberek létezhetnek a világban. Amerre addig járt, azért csak akadt valaki, aki beengedte, még ha a legszegényebb is, aki az utolsó falat kenyerét osztotta meg vele. Itt azonban nem akarta senki befogadni. Házról házra járt és egyre szomorúbban kopogtatott be.

„Jaj, legalább csak egyetlen egy ember legyen, aki miatt azt gondolhatom, van még remény...” - sóhajtott.

Am bármerre is vitte az útja, hasonlóan durván utasították el.

- Mit keresne az én házamban egy vadidegen ember? - kérdezte az első, akihez bekopogott.

- Ugyan jóember, miért kelt útra ilyen időben?

- Hogy mit akar? - sikította hitetlenül egy termetes asszony.

- Mi vagyok én, szálloda? Menjen a panzióba! - csapta be az ajtót az orra előtt egy felháborodott középkorú férfi.

- Csak nem képzeli, nem ismerem magát... - felelte a következő.

- Mi közöm nekem magához?

- Menjen haza íziben!

- Tűnjön a szemem előtt vén bolond, még az kell, hogy nálam dobja fel a talpát!

- Miért csúfítja a falu képét? Hordja el innen azt a rongyos irháját!

- Nem látja, hogy senki sem kíváncsi a társaságára?

- Ha ilyenkor útnak eredt, vessen magára! Nem látta, mi várja?

A jámbor öregember egyre letörtebben járta sorra a házakat, jó pár családnál próbálkozott, gazdagabbaknál, szegényebbeknél, de senki sem adott neki szállást. Mégsem ez bántotta annyira, hanem az érzések, a rosszindulat, a segíteni nem akarás, az elutasítás és az a mérhetetlen bizalmatlanság, amit mindenkinél tapasztalt. Búskomoran csóválta a fejét, és néha-néha az orra alatt dűnnyögött.

Cudar időjárás tombolt azon a napon, a szél megszagatta a téli álmodó fák ágait, tépte, marcangolta a háztetőket is, épp, hogy el nem szaladt velük. Ilyen időben még a kutyákat sem engedték ki, de a vándor éppen ekkor érkezett a településre. Nem véletlen...

Az emberek összesúgtak, felhívták egymást, hogy egy gyanús elem mászkál a faluban, bebocsáttatást kérve. A helyi rendőrt is értesítették, nézzen utána, ki ez a jött-ment betörőképű. Az öreg pedig tovább róttá az utat. A jeges hó vastagon lerakódott a szakadt kabátjára, a kopott sapkája alól kilógó csapzott hajára rá is fagyott, ahová odatapadt. Az arca és a keze elkékült, megdermedt, de nem törődött vele, azt gondolta, megleckézteti ezeket az irigy, önző embereket. Ezért az ősz öregember rőzsét gyűjtött a szél által letördelt ágakból és a fő téren tüzet csiholt, majd a lassú parázson elkezdte sütögetni a szalonnáját. Éppen akkor ért oda a rendőr, aki azonnali hatállyal el akarta zavarni.

- Uram, megkérem, hogy most rögtön távozzon a falunkból!

- Miért, mi a bűnöm? - kérdezte az öreg, és tovább forgatta a pálcára szúrt szalonnát.

- Zaklatja a lakosságot, megzavarja a békés nyugalomunkat...

- Ugyan, ön ezt békés nyugalomnak nevezi?

- Csönd van, nem? Önmagán kívül lát itt valami zavargást?

- Önmagam nem látom zavargásnak... kihalt a falu, ám mindenki a főteret lesi az ablakból, mikor űz el innen... ezt nevezi békés nyugalomnak? - mormogta a bajsza alatt.

- Akkor is kérem, hagyja el a falut és oltsa el a tüzet, ne zaklasson senkit!

- Mivel zaklattam bárkit is?

- Be akart kéredzkedni...

- Nézze uram, szerettem volna bejutni... hiszen az egész településen egy árva lelket sem látni. Mindenki otthon melegszik, ki sem dugja az orrát. A macskák a kemencénél és a kandallónál dorombolnak, a kutyáknak is kerestek egy melegebb zugot, és az emberek is összebújnak a vackukon... az ön felesége és a két kislánya is odabenn melegszenek a paplan alatt és a tévét nézik...

- Ezt maga honnan tudja? - lepődött meg a rendőr.

- Nem nehéz kitalálni... Ugye, elismeri, olyan hideg van, hogy megvesz az Isten hidege, olyan farkasordító hideg van, hogy még a kutyát sem verik ki ilyen időben?

- Hát... igen, hideg van, szó se róla, én sem rónám az utat, ha nem jelentették volna a szabálysértéseit! - nézte már szánakozva a kékre fagyott öreget.

- Miféle szabálysértéseket?

- Itt nem lehet tüzet rakni...

- Bocsánat, nem tudtam, hogy nem lehet... de hiszen ég a tűz! - mutatta.

- Jó, lehetni lehet, de ez szabályellenes! Kérem, távozzon a falunkból!

- Eltávoznék én, csupán egy a gondom...

- Micsoda?

- Lenne egy kérdésem...

- Mondja csak...

- Azon tűnődöm, vajon önök itt boldogan élnek?

- Hogy jön ez ide?

- Nagyon is idejön... feleljen a kérdésre! - bólintott az öreg.

- Hm... hát persze, mindenki boldogan él! Megvan a háza, az autója, mindene, ami kell... ilyen cudar időben van, hol meghúzza magát és tüzelője is akad, amivel fűteni tud! A lakásban meleg és ennivaló is van. Kell ennél több? - sorolta.

- Na, látja! Szinte sejtettem... - csóválta a fejét az öreg.

- Mit is? - értetlenkedett a rendőr.

- Hogy ebben a faluban mit tekintenek értéknek... hajaj, jó helyre vetett a sorsom, de vajon szeretet van-e? - dűnnyögte sokat sejtetően.

- Micsoda? Szeretet? - hökkent meg a rendőr.

- Az ám.

- De hát azt nem lehet megfizetni, azt nem lehet megvenni...

- Így van, jól mondja, kérem! Azt bizony nem lehet megfizetni, azt nem lehet megvenni. Tehát, önök szerint nem is érték?

- De, bizonyára az, csak... hogy is mondjam... - tétovázott.

- Pedig, ha tudná, hogy mindazok közül, amiket az imént felsorolt, a szeretet ér a legtöbbet, most nem lamentálna itt ennyire!

- Eh! - legyintett egyet a rendőr dühösen.

„Ez az öreg egy vén bolond, aki jó dolgában azt sem tudja, miről jár a szája. Bizonyára kifagyott az a maradék esze is, ha ilyen időben útra kelt. Ja, kérem, aki így tesz, az vessen magára! Mit bánom én, fagyjon meg! De ne a mi falunkat csúfítsa el, és hozza hírbe! Takarodjon el innen!” - gondolta.

Ám akkor az öreg mélységes nyugalommal felnézett rá, a rendőr a beszélgetés kezdete óta először nézett a szemeibe. Olyan tiszta kéken ragyogtak, amilyen kék szemeket még életében nem látott. Teljesen ledöbbent attól, amit érzett. Valami durvábbat akart éppen mondani, de attól a tekintettől torkán akadt a szó. Az öreg az iménti jéggé dermedt, elkékült képű szerencsétlen koldusból hirtelen átváltozott jóságos, kedves, meleg szeretetet árasztó bölccsé. A rendőr lehajtotta a fejét, lesütötte a szemeit és hazakullogott.

Az emberek kíváncsiak lettek, miért nem üldözte el a faluból az idegent, ezért a legvagányabb férfi kidugta az orrát a vackáról. Odarohant az öreghez, hogy majd akkor ő távolítja el a szégyenfoltot a falu középpontjáról, ám amikor közelebb ért hozzá, hirtelen lecsillapodott, hát még, amikor a szemébe nézett. Túllátott az időn, a jelenen, a múlton a jövőn. Nem létezett semmi más, csak az időtlen szeretet. A vad indulat egy csapásra lecsillapodott benne. Tétován állt meg a tűz melegénél.

- Jó estét uram, mi szél hozta erre? - kérdezte, mikor elmúlt a pillanat varázsa és csodálkozva fogta meg a torkát, mert alig akarta elhinni, hogy a szája ezt kérdezte.

- Szép jó estét uram, éppen erre vetett a sorsom, gondoltam, megmelegszen a tűznél, s aki fázik, megosztom vele a meleget, no meg a vacsorámat.

- Nemes cselekedet, ilyen mi évtizedek óta nem tettünk... ha jól emlékszem, talán soha... - nyögte ki akarata ellenére.

- Akkor épp itt az ideje, foglaljon helyet mellettem! - javasolta az öreg.

Azzal a heves természetű férfi megjuhászodva leült az öreg mellé a hóba. Maga is elcsodálkozott, hogy a tűz mennyire meleget adott, hiszen pár centivel arrébb iszonyú vihar dúlt, az orkán erejű szél tovább szaggatta a fákat, marcangolta a házakat, és amihez hozzáért azonnal megfagyott. A tűz mellett azonban kabát nélkül se fázott, mintha egy jó meleg kuckóban ült volna.

Ennyire hideg még sohasem tombolt a faluban. Épp karácsonyra készülődtek, megvették a fenyőfákat, a szaloncukrot, a méregdrága ajándékokat, túl voltak a nagytakarításon és az aprósütemények készítésén. Sok családban fahájas almaillat lengedezett odabenn, készült a finom mézeskalács. A hideg télbe ki sem dugták az orrukat, szabad idejükben a tévét bámulták, vagy számítógépeztek. Egymáshoz nem jártak át, csak a rokonok. Nem beszélgetek, mert az ujjaikkal mindig valamilyen kütyüt nyomkodtak. Voltak olyan szomszédok, aki több évtizede éltek a másik mellett, és még nem jártak egymás lakásában. Bárki megkérdezhetné volna, hol lakik a Pista bácsi, szinte senki sem tudta volna megmondani. A gyermekek sem ismerték egymást, nem mehettek át a szomszédba játszani, de még az utcára sem engedték ki őket, nehogy valamilyen autó elüsse őket, esetleg az emberrablók elrabolják valamelyiküket. A kicsik a kerítések mögül

bámulták az utcát, vagy jobb híján odabenn a képládák képernyőjét. Mindenhová autóval jártak így már járni, sétálni sem voltak képesek. Mesét sem olvastak nekik, amit pedig a tévében láttak, arról jobb nem is beszélni.

A falu legvagányabb férfiembere sem hallott mesét sohasem, most azonban úgy érezte, valami csodába pottyant. Kellemes melegség árasztotta el a szíve tájékát, jól eső bizsegés futott végig a testén. Ragyogó szemekkel szemlélte, ahogyan az öreg megsüti a szalonnáját és nekiadja az első szelet kenyéren.

- Jó étvágyat!

- Köszönöm... - rebegte átszellemülten.

Dehogyan evett ő máskor szalonnát! Soha életében nem. Azt mindig is paraszti ételnek tartotta, ő pedig attól jóval többet ért, mintsem, szájába vegyen ilyesmit. Nem azért dolgozott éjt nappallá téve, hogy ilyen alantas vacakkal táplálja a testét. A legdrágább, a legjobb minőségű étel dukált neki. Attól nem adta lejjebb. Most viszont úgy ette, mint az égi mannát. Ahogyan az étel a gyomrába érkezett, úgy vált egyre boldogabbá. Maga sem tudta, miért.

Az emberek azonban ezen alaposan meglepődtek. Hirtelen összetartott a falu. Pusmogtak és áskálódtak, képesek voltak telefonon felhívni a látásból alig ismert szomszédokat.

- Mi az ördögöt művel ez a Feri?

- Hát nem azért küldtük ki, hogy űzze el innen ezt a szerencsétlen vén bolondot?

- Megbabonázta az öreg! - döntötték el.

Széles felháborodásukban elhatározták, hogy véget vetnek ennek a cirkusznak a főtéren.

- Majd én észhez térítem ezt a Ferit! - tette csípőre a kezét az

asszonya.

Azzal egy csapat ember egyszerre rontott ki a főtérre, hogy elkergesse az öreget. Ám amint a tűzhöz közeledtek, ugyanúgy megjuhászodtak, mint Feri. A megbabonázott emberek ámulva kuporodtak le a hóba és ették a soha el nem fogyó kenyeret a sült szalonnával. Bűvölten élvezték az öreg társaságát, s minél többen gyűltek egybe, annál melegebb lett. Mikor már a falu összes lakosa a tűz mellett melegedett, s miután jól laktak sült szalonnával, kenyérral és hagymával, majd leöblítették jóféle borral, a gyermekek pedig szőlőlével, az öreg leült a kör közepére.

- Kedves emberek! Szeretettel köszöntelek benneteket az én házamban, itt a szabad ég alatt! Melegedjete a tüzemnél, örvendezem, hogy elfogadtátok a meghívásomat és ettetek az ételemből. Bizony nem a véletlen sodort erre engem, azért jöttem, hogy elmeséljek nektek egy csodás történetet. Hogy mese, vagy igaz volt, mindenki döntse el maga! - tárta szét a karját.